

příčinou, že zákonodárná moc neuznala za nutno, stanoviti den 1. května zákonem za den sváteční, což však nevadí tomu, by den ten byl uznán za den práce podle čl. 92 směn. ř. i v tomto sporném případě, v němž měla býti směnečná valuta v tento den splacena u banky. Z uvedeného vyplývá důsledek, že den splatnosti směnky nastal teprve nejbližšího dne všedního, t. j. 2. května 1922, a že směnka, protestovaná 4. května 1922, byla protestována v čas (čl. 41 sm. ř.). Závazek směnečný nezankl a bylo proto platební příkaz ponechat v platnosti.

Čís. 2551.

Žádal-li vymáhající věřitel za exekuci vyklizením »na ohlášení«, musí se přihlásiti ve lhůtě řu 575, odstavec třetí, c. ř. s. Ustanovení tohoto předpisu platí i pro smír o vyklizení najatého předmětu.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1923, R II 77/23.)

Vymáhající věřitel zažádal ve lhůtě řu 575, odstavec třetí c. ř. s. o povolení exekuce vyklizením na přihlášení, čemuž bylo soudem vyhověno, přihlásil se však k výkonu teprve po lhůtě řu 575, odstavec třetí c. ř. s. Soud první stolice přihlášku zamítl pro opozdění, rekursní soud výkon povolil. Důvody: ř 575 odstavec třetí c. r. s. stanoví, že pozbude soudní nebo mimosoudní výpověď, rozkaz k předání nebo převzetí nájemního předmětu, nebyly-li podány proti němu námitky, pak k takovým námitkám vydané právoplatné rozsudky platnosti, nebyla-li do 14 dnů po uplynutí lhůty, stanovené v těchto rozkazech nebo rozsudcích k vyklizení nebo převzetí najatého předmětu, navržena exekuce na vyklizení nebo převzetí. Tohoto výjimečného ustanovení zákona nelze rozšiřujícím způsobem použití, jde-li o exekuci na základě jiných exekučních titulů, než jsou uvedeny v třetím odstavci řu 575 c. ř. s.; tedy zejména ne na základě smíru v nesporném řízení. Nečledíc k tomu, i kdyby byl správným názor prvního soudce, že shora citované ustanovení platí i pro smíry, vymáhající strana 14denní lhůtu zachovala, podavši 4. den po uplynutí lhůty k vyklizení nájemního předmětu návrh na vyklizení. Zákon vyžaduje výslovně, že musí býti do 14 dnů vymáhajícím věřitelem exekuce navržena, což se v tomto případě stalo. Kdyby byl zákon vyžadoval i výkon exekuce, bylo by to bývalo do zákona pojato. Obdobným případem, z něhož vidna správnost tohoto názoru, jest ř 16 zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 67 ř. zák., nyní již zrušený, kde platební rozkaz nepozbyl po půl roce platnosti, i když nebyla exekuce vykonána, jen když byla do půl roku povolena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle řu 575 odstavec třetí c. ř. s. pozbývá exekuční titul platnosti, není-li do 14 dnů ode dne, určeného k vyklizení předmětu nájemného, navržena exekuce vyklizením. Tímto návrhem rozuměti sluší nejen

návrh na povolení exekuce, nýbrž, jde-li o exekuci na přihlášku, též návrh na její výkon, neboť § 575 odstavec třetí c. ř. s. jest doplňkem §u 569 c. ř. s. a účelem těchto ustanovení jest, zjednati mezi stranami jasno o tom, zda má býti nájemní smlouva podle §u 1114 obč. zák. pokládána mlčky za obnovenou čili nic. Tím, že vymáhající strana navrhla, by exekuce byla vykonána teprve na její přihlášku, odložila zároveň své rozhodnutí o tom, zda chce dáti exekuci provést či být povinné straně nadále ponechati. Tímto odkladem by však vznikla mezi stranami právní nejistota, zvláště když se povinná strana ani o tom nedoví, že návrh na povolení exekuce byl podán. Je tedy třeba, aby při exekuci vyklizením na přihlášku vymáhající strana nejen povolení exekuce si vymohla, nýbrž aby se též k výkonu ve lhůtě §u 575 c. ř. s. přihlásila. Poněvadž tak vymáhající strana učinila teprve po uplynutí této lhůty, byl prvním soudem návrh na výkon exekuce vyklizením právem zamítnut. Při tom se podotýká, že exekučním titulům, v §u 575 odstavec třetí c. ř. s. uvedeným, sluší na roveň klásti i smír o vyklizení nájemného předmětu, neboť účel ustanovení §u 575 odstavec třetí c. ř. s. je tyž, ať již jde o výpověď, příkaz k vyklizení, rozsudek nebo smír.

Čís. 2552.

Má-li strana v řízení nesporném právního zástupce, běží mu lhůta ku podání opravného prostředku ode dne, kdy bylo napadené usnesení doručeno j e m u, nikoliv straně.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1923, R II 114/23.)

Ve věci zajištění půdy drobným pachtýřům odmítl rekursní soud rekurs zástupce vlastnice pozemků jako opožděný. D ů v o d y: Dle §u 17 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., činí rekursní lhůta do usnesení ve věcech drobných pachtýřů 14 dnů. Napadené usnesení bylo doručeno Dru Josefu S-ovi, advokátu v L., jako zástupci majitelky velkostatku, dne 20. března 1922, rekurs však podán teprve dne 11. dubna 1922, takže jest opožděn a musel býti odmítnut. Okolnost, že napadené usnesení ředitelství velkostatku bylo doručeno teprve dne 28. března 1922, jest bezvýznamná, ježto rozhoduje doručení k rukám splnomocněného advokáta majitelky velkostatku, která stížnost podala.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

§ 5 nesp. pat. sice nenutí stranu, aby si zřídila právního zástupce, avšak když si ho žádá a zástupce ten u soudu vykázan jest, dala tím na jevo, že chce, aby on ji na soudě zastupoval a s ním aby soud jednal, a proto soud povinen jest místo na stranu samu na zástupce jejího se obracet, což platí také zvláště i o doručování, jak to zřetelně z §u 6 plyne, jenž ustanovuje, že doručení, vyjma případy zvláštní, ne-